

mand, men det var mig ikke muligt at faa ham til at skrive: Velegnet til Officer. Paa denne Anbefaling: Velegnet til Befalingsmand, slap Manden imidlertid ind i Officersskolens yngste Klasse og bestod heldigvis med en Karakter, højere end ret mange have opnaaet i flere Aar, og nu er han endelig bleven Kaptajn.

Naar jeg har gjort saadanne Erfaringer og set, hvorledes man søger saa vidt muligt at stoppe Tilgangen fra Almuen til Officersstillingen, skal ingen faa mig til at tro, at jo højere Lønningerne blive, des lettere bliver det for Smaafolks Sønner at gaa den Vej.

Hver Gang, vi have forhandlet Hærløven i dette Ting, har man fra Officerernes ligesom ogsaa fra tidligere Regeringers Side søgt at faa yngste Klasse paa Officersskolen ophævet. Det er ikke lykkedes, jeg og mine Meningsfæller have holdt til det sidste paa at bevare denne Klasse, for at der dog kunde være en eneste Dør, hvorigennem Smaafolks Sønner kunde komme ind paa denne Vej og blive Officerer.

For øvrigt vil jeg sige, at en ung Mand, der vil være Embedsmand, kan alligevel, naar han har den fornødne Dygtighed, lettere faa sin Undervisning og sin Uddannelse ad den militære end ad den civile Vej. Enhver, der kommer ind paa Officersskolen, har i alle Klasser, ifølge Lov af 5. Marts 1881 § 3, Ret til at faa Forplejning ved Skolen, fra Dagen efter at han er mødt i den. Den Mand, der vil gaa den civile Vej, maa derimod sørge for sig selv. Det er langt bekosteligere for en ung Mand at blive enten juridisk eller statsvidenskabelig Kandidat, overhovedet at gaa Universitetsvejen, end at gaa den militære Vej, thi enhver, der gaar den militære Vej, har straks fra første Haand Klæder, Husly og en Smule til Forplejning, og kommer han først ind paa Officersskolen, har han fuld Forplejning i Fællesskab med sine Kammerater der. Jeg tror derfor, at det Motiv, som det ærede Medlem for Løvel vilde føre i Mark, at vi absolut maatte gaa til højere Lønninger for Bøndernes Sønners Skyld, er saa forkert, som det paa nogen Maade kan være.

Men, siger man, vi have dog revideret Lønningerne for en hel Række andre Statsinstitutioners Vedkommende, og derfor bør vi ogsaa revidere dem for Officerernes. Hertil siger jeg: Ja, selvfølgelig. Jeg deler den Betragtning, at en Embedsmand i Hæren er lige saa god

som en Embedsmand i Civiletaten, og at en Mand har lige stort og fuldt Krav paa Hensynsfuldhed fra Statens Side, hvad enten han staar i Militæretaten eller i de civile Etater. Men lad os for at bedømme det Spørgsmaal, om der er paatrængende Nødvendighed for at gribe til denne ekstraordinære Foranstaltning, før Forsvarskommissionen har sagt sit Ord i denne Sag, i Korthed undersøge, hvorledes de Forholdene ere i de andre Etater. Det har været nævnt fra andre Taleres Side, jeg kan derfor gøre det ganske kort.

Det er selvfølgelig vanskeligt at anstille en Sammenligning mellem Premierløjtnanterne og andre Embedsmænd, men man fornærmer ikke Premierløjtnanterne, naar man anstiller Sammenligning mellem dem og saadanne unge Mænd, der søge Ansættelse i Centraladministrationen. Det er en Kendsgerning, at medens en Løjtnant, naar han er henimod 42 Aar, fremmes til Kaptajn, altsaa træder ind i en højere Lønningsklasse, hvis han ikke faar sin Afsked med Pension, sidder i Civiladministrationen juridiske og statsvidenskabelige Kandidater med 1ste Karakter til henimod 40 Aars Alderen — altsaa omkring den Alder, da Premierløjtnanten rykker op til at blive Kaptajn — med en Løn paa 1,600 Kr., og derefter kan den vedkommende sidde som Fuldmægtig, maa ske til han er 50 Aar. Det kan være, at han aldrig bliver Kontorchef og ikke har Held til at gaa ud i andre Administrationsgrene. Det forekommer mig, at naar man sammenligner Premierløjtnanternes Løn og Stilling med Funktionærers og Embedsmænds i Centraladministrationen, kan man ikke sige, at det er paatrængende nødvendigt nu at rive dette Stykke Lønningslov ud af sin Forbindelse, thi saa maatte man lige saa hurtigt søge at komme til en Lønningsrevision for Centraladministrationen. Derom sagde imidlertid den ærede Finansminister forleden Dag, da Talen var derom, følgende, at efter at han havde undersøgt denne Sag, var han kommen til det Resultat, at en saa omfattende Lønningsreform nødvendigt maatte ske i Sammenhæng med adskillige Forandringer indenfor Centraladministrationen, og derfor maatte man ikke vente et Forslag i saa Henseende i denne Samling. Jeg giver den højtærede Finansminister fuldstændig Ret i denne Opfattelse, men det er den samme Opfattelse, jeg gør gældende overfor Spørgsmaalet om Lønningsforbedring for Premierløjtnanterne, at den bør ske i Forbindelse med den